

Пред Македонија се отвораат нови можности, нови надежи. ЕУ е пред нас, но внатре тешко се влегува. Уште една генерација македонски граѓани ќе мора да поминат низ транзиционите патешествија за да може земјава да биде подготвена да пристапи во редовите на развиените. Тоа се цели дваесет години трансформации, реформи, нерви, пат од кој нема отстапувања. Кој ќе ни го плати изгубеното за овој пропаднат реформски живот, во кој лузните на нашите лица кажуваат сè. Какви визионерски реторички, какви зборови полни со мед и млеко летаат низ етерот на македонските медиуми од домашните политички претставници дека ќе не биде, дека само што не ни тргнало, како што вели Груевски. Самозалажувањата на актуелните владејачки гарнитурни и континуираната манипулација на народните маси покажува дека има сериозна криза на релација институции - народ. Нор-

мално е во секоја нова демократија да постои поигрување со секојдневието на обичниот граѓанин, со нервите кои полела попуштаат. Ништо не е поразлично во нашето општествено живеење. Во континуитет, сите досегашни власти ветуваат сè и сешто. Денес се малку поскупо со вербалните пораки до електоратот, но не отстапуваат од манипулантското водење на политичките процеси. Проектите за Европа, пристапувањето кон заедницата на европското семејство добива таков триумфализам како да сме на чекор до благосостојбата. Се истакнува само светлата страна на проблемот, темните се занемаруваат, а неколкукратно повеќе тежат од наводната позитива. Ова го препознаа и европските дипломати на кои по малку им пречат самофалбите на македонските раководни тела.

Преголемите надежи, постојаните анализи дека сè е направено на институционален план и јавните истапи дека ЕУ

право да пристапиме онаму каде што припаѓаме. Но, можат да го сопрат тој процес, да го одложат, да го развлечат, разводнат, да не доотепаат. Тој процес сè уште трае и ќе трае. Големината и вредноста на македонската надворешна политика нема да се состои во коленичење пред европските органи и установи, пред надлежните дипломати и еврокомесари, туку во доследноста кон европската политика и настроеноста кон европските вредносни критериуми. Треба да се премине од зборови на дела. Денес нештата се туркаат под килим од страв некој да не ги забележи како такви. Преиначувањето на фактичката состојба може многу полошо да се одрази пред нашите стремежи да станеме дел од стариот континент, отколку реалниот приказ на домашните прилики. А, фактичката состојба на наш терен е блиску до очајничка. Енормно високо ниво на невработеност (лажни се тезите дека не-

МАКЕДОНИЈА ВО ЕВРОПА ПРЕКУ МАТЕРИЈАЛИСТИ, КРИМИНАЛЦИ И АВАНТУРИСТИ

Усти полни со успеси и достигнувања, реформи и нови проекти, нови вработувања, зголемени приходи итн. А реалноста? Сиротата таа молчи, не може да проговори. Затаена е. Европа е поделена. Голем дел од неа се противи на ново проширување. Нашиов регион не е многу посакуван за да им прави друштво на развиените европски региони. Периферни сме во секој поглед - географски, политички, економски, цивилизациски... Народите на тие земји се противат на ново проширување на континенталната заедница, поради опасност од загрозување на националните интереси на соодветните држави. Скромните 23 проценти поддршка на австриските граѓани за влез на Македонија во ЕУ го поткрепуваат токму тој факт.

Пишува: **Мишко ТАЛЕСКИ**

мора да ѝ даде позитивно мислење на македонската апликација се контрапродуктивни за самите естаблишмени. Што би рекла народната, се затрчуваме како прле пред магаре, неводејќи сметка за последиците од предимензионирањето на работите. Правилата на Европа воопшто не се такви. Разбирливи се залагањата на номенклатурата на Бучковски да се дојде до целта по малку наметливо и агресивно, но некогаш преголемото форсирање на процесите без соодветен кредибилитет не дава полза. Во моментов сме токму такви. Усти полни со успеси и достигнувања, реформи и нови проекти, нови вработувања, зголемени приходи итн. А реалноста? Сиротата таа молчи, не може да проговори. Затаена е. Европа е поделена. Голем дел од неа се противи на ново проширување. Нашиов регион не е многу посакуван за да им прави друштво на развиените европски региони. Периферни сме во секој поглед - географски, политички, економски, цивилизациски...

НАШЕ ПРАВО Е ДА ИМАМЕ ЖЕЛБА

Нашата желба е природна, изворна, никој не може да го ограничи нашето

вработеноста се намалува; висок степен на мито и корупција; катастрофално судство, инертно здравство, организиран криминал на секој чекор со пасивен однос кон него од овластените институции и раководни тела, нарушена безбедносна состојба (бомба во куќата на прилепскиот градоначалник; шверц на оружје со престрелка на патот Дебар-Гостивар; пронајдена и деактивирана бомба пред црквата "Св. Богородица" во Тетово; значи, настани карактеристични за последните десеттина дена). Зарем треба уште набројување? Е, со овие девијации, почитувани, не се влегува во Европа. Напредок има, неспорно е, но далеку од потребниот. Договорот од Брисел не е пресуден за одразот на вистинската слика во Македонија. Многуге "ама" и "меѓутоа" значат дека Македонија е далеку од она што посакува да биде. Преговорите ќе бидат бескрајно долги. Реформите и транзиционите процеси уште повеќе ќе болат, ќе течат солзи по лицата на македонските граѓани затоа што влезот во Европа боли. Уште колку нови невработени ќе треба да се изродат за да се исполнат критериумите на платформата содржана во апликацијата на Република Македонија поддадена во Европа, уште колку претпријатија ќе треба да се осиромашат и да се искрадат за да се задоволат суетите на домашните политичко-криминогени типови под изговорот на европските барања. Издржете или ќе издржиме - се постојаните

**ПО МИЛОСТИНА ГО "ПРЕОРАВМЕ"
СВЕТОТ, НО ЗА БАДИЈАЛА!**

Фактичката состојба на наш терен е блиску до очајничка. Енормно високо ниво на невработеност (лажни се тезите дека невработеноста се намалува); висок степен на мито и корупција; катастрофално судство, инертно здравство, организиран криминал на секој чекор со пасивен однос кон него од овластените институции и раководни тела, нарушена безбедносна состојба... Е, со овие девијации, почитувани, не се влегува во Европа. Напредок има, неспорно е, но далеку од потребниот.

Договорот од Брисел не е пресуден за одразот на вистинската слика во Македонија. Многуге "ама" и "меѓутоа" значат дека Македонија е далеку од она што посаку-

ва да биде. Преговорите ќе бидат бескрајно долги. Реформите и транзиционите процеси уште повеќе ќе болат, ќе течат солзи по лицата на македонските граѓани затоа што влезот во Европа боли. Уште колку нови невработени ќе треба да се изродат за да се исполнат критериумите на платформата содржана во апликацијата на Република Македонија поддадена во Европа, уште колку претпријатија ќе треба да се осиромашат и да се искрадат за да се задоволат суетите на домашните политичко-криминогени типови под изговорот на европските барања. Издржете или ќе издржиме - се постојаните укажувања на политичките властодршци како апел до народните маси.

укажувања на политичките властодршци како апел до народните маси. Народот веќе добри петнаесет години издржува под плаштот на современите демократски тортури. Зошто политичките елити не можат да го издржат долготрајниот реформски процес, та постојано и без законска основа, додека ги намалуваа правата на работничката класа, истовремено си ги самозголемија личните примања за 100 до 200 отсто, па денес имаат плата по околу 1.000 евра месечно. За таква транзиција ли зборуваат и нè убедуваат дека сме на вистинскиот пат, дека ги изодуваме последните чекори од макотрпниот "друм". Перверзии својствени само за недораснати и исфрустрирани индивидуи кои не заслужуваат место на ниту една позиција во раководните структури. Европа тоа го препознава, затоа и предупредува. Македонија нема вистинско партнерство со ЕУ. Тоа е факт.

Сè се сведува на билатерални лобирања кај одредени земји-членки на заедницата кои, пред сè, припаѓаат на поранешниот источен блок и кои немаат пресудна или важна улога при одлучувањето. Неможно или тешко е да се стигне до Британија, Шпанија, Германија или

Франција, кои освен декларативната поддршка за официјално Скопје речиси и ништо друго позитивистички не нудат. А, и што друго би сториле кога народите на тие земји се противат на ново проширување на континенталната заедница, поради опасност од загрозување на националните интереси на соодветните држави. Скромните 23 проценти поддршка на австриските граѓани за влезот на Македонија во ЕУ го поткрепуваат токму тој факт. Догодина Австрија е претседавач со Унијата. Таа се спротивстави на интегрирањето на турската држава во Европа, од религиски причини го поттикна процесот на почеток на преговорите со Хрватска, што значи дека оваа средноевропска земја мотивирана од лични причини при донесувањето на одлуките за иднината на старата дама. Каква улога би имала тука Македонија? Официјална Виена нема конкретен интерес од нашава држава. Ниту политички, ниту економски ниту, пак, стратешки немаме допирни точки со интересите на австриската држава, па оттука и не треба многу да очекуваме од шестмесечното претседателствување во Брисел. Црвенковски имаше големи надежи и очекувања од Австрија по средбата во Виена

со претседателот Хајнц Фишер, но сè беше по малку протоколарно без конкретни резултати. Дипломатски, вербални реторики, размена на мислења, заложби за подобра билатерална соработка. Ништо конкретно, барем медиумски.

ИМАМЕ ЛИ СЕРИОЗЕН ЛОБИСТ?

Неодамна премиерот Бучковски призна дека Македонија нема сериозен лобист од европските земји, кој би ѝ помогнал за побрз и полесен пристап во предворјето на Брисел. Македонската официјална дипломатија целата своја енергија ја насочува и претерано многу се фокусира на американското партнерство, запоставувајќи ги притоа врските со европските земји, кои се на работ на одржувањето на основните контакти. Апсолутно е точно дека наш најголем стратешки сојузник по сите геополитички и геоекономски односи е Вашингтон, но истовремено тоа не смее во никој случај да значи и дефокусирање на нашето внимание од европските партнери кои по малку како да подзабораваат на нас. Тоа е сериозен хендикеп за нашите идни стратешки партнерства. Тука треба работите значително да се променат. Воопшто, не е доволен Секторот за европски интеграции при Владата, предводен од вицепремиерката Шекеринска. Тука треба стручен и експертски тим, кој во моментот апсолутно го немаме. Работат само индивидуи кои крстосуваат по европските метрополи и бараат милостина. Работите буквално се сведуваат на тоа. Митрева ваму, Бучковски таму, Шекеринска онде итн. Каде се нашите економски елити? Зошто некој свесно ги занемарува и ги запоставува? Македонската држава дозволи во најголемите светски институции да ја внесуваат просечни политички типови со неизградени предиспозиции за таа обврска. Способните кадри се во аут. Тие не се прилагодливи за дневно-политичките и партиските комбинаторики, кои се мешаат со државните интереси. Уште од време Македонија го имала тој синдром. Криминалот ја водеше напред, авантуристи ѝ ги насочуваа чекорите кон светските демократии и цивилизации. Затоа можеби сите нè претекнаа на патот, кој одамна како визија го трасираваме. Можеби е доцна, можеби некој повторно ќе ни прогледа низ прсти, но само до колку престанеме да ги практикуваме сличните проекти со кои си ја редефинираваме и својата државност. Европа не сака ниту во своето предворје такви самонаречени демократии, а не пак да ги прими на заедничка маса со оние кои имаат неколкувековна демократска традиција и култура на проевропско однесување. Траекторијата мора да се промени. Токму сега по 9 ноември. Доколку навреме ја променевме, денес можеби повеќе ќе се радувавме наместо што седиме со наведнати глави.